

Registrator samt
Ola Larsson
Naturvårdsverket

2012-11-29

D.nr NV-00299-12

Remissvar avseende ”förslag till nationella förvaltningsplaner för björn, järv, lodjur och kungsörn”

Skogsindustrierna, Bergvik Skog och Sveaskog (som tillsammans representerar mer än 1/3-del av den svenska skogen) tackar för möjligheten att lämna synpunkter på rubricerade förslag. Vi inkommer här med ett gemensamt svar i denna för oss viktiga fråga.

Sveaskog, Skogsindustrierna och Bergvik skog har inga synpunkter på förslagen gällande järv och kungsörn.

Nedan följer vårt yttrande enligt remissens disposition:

Rovdjurpolitikens målsättningar

Vi är positiva till adaptiv förvaltning av våra rovdjursstammar. Detta är en bra grund för en god förvaltning.

En god adaptiv förvaltning anser vi emellertid måste ges möjlighet till stort lokalt inflytande och det bör tydligt framgå hur sociala och ekonomiska aspekter ska beaktas. De nationella miniminivåerna i förvaltningsplanerna bör dessutom kompletteras med såväl nationella som regionala maximinivåer.

Förvaltningens delmål för att nå politikens målsättningar

Ett enskilt län och dess människor ska inte behöva bära en oproportionerligt stor del av ett nationellt åtagande. Idag finns det en tydlig ojämnavikt mellan landsdelar för i stort sett alla rovdjuren vilket gör att några regioner blir hårt ”belastade”.

Ett uppenbart behov finns av regionala/länsvisa maximinivåer som föreslås kunna gälla även om den nationella miniminivån eller miniminivån på rovdjursförvaltningsområdet inte är nådd. En sådan prioriteringsordning är viktig för att minska de problem som rovdjuren skapar lokalt. Detta skulle i sin tur medverka till att minska konflikterna kring rovdjuren eftersom dessa alltid har sitt ursprung i de problem som uppstår lokalt till följd av nationellt satta mål. Om adaptivitet endast tillämpas i ett nationellt perspektiv, upplever inte de som lever

och verkar på landsbygden att förvaltningen är adaptiv. Därmed förlorar förvaltningsmetoden i legitimitet hos dem som lever i områden med rovdjur.

Vi anser att orsakssambandet mellan björn-, varg- och älgstammarna och betesskador på skog behöver uppmärksammas, även om varken björnen eller vargen i sig själva kan kopplas direkt till skador på skog. Dessa samband är oklara för många som är inblandade i rovdjursförvaltningen, med resultatet att man ser en ökning av älgstammen som en lösning på rovdjursförvaltningens problem. Vi anser att en ekologiskt baserad förvaltning, skall baseras på fodertillgången för älgstammen och inte på hur många rovdjur det finns eller önskemål om en viss mängd viltkött. Rovdjursförvaltningen får inte resultera i en ökad älgstam om den medför oacceptabla betesskador på ungskogarna.

Naturvårdsverkets val av indikatorer för att mäta legitimiteten i förvaltningen bör ses över. Det kan vara av intresse att särskilt undersöka hur respondenterna förstår förvaltningen och dess effekter.

Förvaltning för att nå målen

Vi ser positivt på att man kommer att uppdra åt Viltskadecenter att föra statistik över personskador orsakade av björn. Ett ökande antal incidenter med björn gör att personal inom skogsbruket allt oftare känner sig osäkra på sina arbetsplatser. Det vore önskvärt att man uppdrog åt Viltskade-center att även följa denna utveckling.

Dagens förvaltning av björn fungerar ur vårt perspektiv bra och vi uppfattar att den har stor acceptans i lokalsamhällena. Det är viktigt att inte införa större förändringar i ett system som fungerar. Det är emellertid också viktigt att beakta det samlade rovdjurstrycket inom områden som är mycket rovdjurstäta.

Kravet avseende att stammen för arten ska överstiga miniminivån inom rovdjursförvaltningsområdet bör tas bort. Detta är inte adaptivitet.

Det kan vara stora skillnader mellan län inom ett rovdjursförvaltningsområde och i enlighet med subsidiaritetsprincipen så bör lägsta lämpliga förvaltningsnivån vara länet.

Uppföljning av förvaltning och kunskapsförsörjning

De negativa aspekterna av björnförekomst såsom kostnader och konsekvenser för lokalsamhällena måste utvärderas tydligare och tas hänsyn till.

En adaptiv och modern naturresursförvaltning, till vilken rovdjursförvaltningen hör, måste ur ett ekosystemperspektiv väga nyttigheter och kostnader mot varandra. Ett högt predationstryck på älg får inte leda till en överdrivet försiktig

avskjutning av älg, om detta medför oacceptabelt höga betesskador på tallungskogen. Det saknas en beskrivning i texten om björnens påverkan på älgpopulationer.

Vi ser positivt på förslaget att ta fram en IT-lösning för administration av både skydds- och licensjakt.

Med vänliga hälsningar

Mårten Larsson
Skogsdirektör
Skogsindustrierna

Herman Sundqvist
Skogschef
Sveaskog

Elisabet Salander Björklund
Verkställande Direktör
Bergvik Skog